

De kunst van het fietsen

Mijn culturele rondreis door de Europese Unie was nog maar net begonnen, toen ik me op een donderdagmorgen naar het Amsterdamse Rijksmuseum begaf om de beroemde werken van de Hollandse meesters te bewonderen. Het museum lag er schitterend bij in het ochtendlicht, stelde ik vast, terwijl ik stond te wachten voor een stoplicht.

Oeps! Bij het oversteken van de drukke straat lette ik even niet op het fietspad dat langs de rijbaan liep. Ik werd op een haar na geraakt door een bakfiets. Een sportief uitzijnde vader was in volle vaart onderweg, met drie kleine kinderen in de bak. Geschrokken keek ik opzij, maar de vader leek niets te hebben gemerkt en reed onverstoord door. Toen ik wat beter om me heen keek, zag ik ze opeens overal: fietsen, vaders, moeders, kinderen, de stad leek er vol mee te zijn. Kindervervoer per fiets, de gewoonste zaak van de wereld, in Nederland.

Wie had gedacht dat het museum volledig uitgestorven zou zijn op deze mooie dag, had het mis. Er stond een flinke rij toeristen te wachten voor de ingang van de cultuurtempel. Om de tijd te doden zocht ik tijdens het wachten wat informatie op over het museum. Na een tien jaar durende verbouwing, die bijna vierhonderd miljoen euro had gekost, had het museum in 2013 zijn deuren weer geopend, zo las ik. De verbouwing bleek een verwoede publieke discussie op gang te hebben gebracht, waarbij het opmerkelijk genoeg niet zozeer om de kosten ging. De Nederlanders hadden best een paar honderd miljoen euro over voor hun culturele erfgoed. Ook de jarenlange beperkte toegankelijkheid van de kunstverzameling bracht de gemoederen niet werkelijk in beroering. Maar toen de gemeente besloot de onderdoorgang van het gebouw voor fietsers af te sluiten om de bezoekers van het museum bij de nieuwe ingang meer ruimte te geven, kwam de bevolking in opstand en ontbrandde er een felle strijd tussen de museumdirecteur en de fietsers, die uiteindelijk door de gemeenteraad was beslecht.

De fietsers hadden de strijd gewonnen, zo constateerde ik tevreden, terwijl ik aan de beurt was om een kaartje te kopen. Een onafgebroken stroom fietsers zoefde in twee richtingen onder het museum door.

Onderweg naar de eregalerij bedacht ik me dat het culturele erfgoed van Nederland niet alleen in het Rijksmuseum hangt, maar er ook onderdoor fietst.